

СОЦІАЛЬНЕ ПАРТНЕРСТВО: ЗАВДАННЯ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ І МОДЕРНІЗАЦІЇ СИСТЕМИ ОСВІТИ УКРАЇНИ

Біліченко О.С.,

*канд. екон. наук, доцент кафедри
економічної теорії і суспільних наук,*

Сухорукова І.В.,

*здобувач вищої освіти спеціальності 073 «Менеджмент»
Миколаївського національного аграрного університету
м.Миколаїв, Україна*

Соціальне партнерство в Україні стає одним із ключових механізмів регулювання соціально-трудових відносин. Інструменти соціального партнерства сприяють розвитку інфраструктури, допомагають знизити бюджетне навантаження, підвищують рівень зайнятості, збільшують кількість малих підприємств, підвищують якість товарів і послуг. Саме тому, соціальне партнерство, його принципи та умови застосування у вітчизняній практиці стають особливо актуальними [1].

В Україні термін соціальне партнерство з'явився в 1990-х роках як результат взаємодії сторін соціально-трудових відносин щодо узгодження їх інтересів у соціальній, економічній і трудовій сферах.

Концепція соціального партнерства вперше затвердилася в науковій літературі європейських держав у 1970-ті роки, як результат багаторічного пошуку ефективних форм регулювання соціально-трудових відносин. У наш час соціальне партнерство у загальному трактуванні розглядається як спільна діяльність суб'єктів державного управління та громадянського суспільства, спрямована на узгодження інтересів та вирішення проблем, передусім у соціально-економічній сфері [2].

На думку дослідниці Наталі Романової, соціальне партнерство – це особливий тип комунікативних відносин у соціально-трудовій сфері, який передбачає систему взаємовідносин між роботодавцями і працівниками, яка дозволяє врахувати взаємні інтереси сторін і нацих засадах досягти згоди всоціально-трудових і соціально-

економічних питаннях і закріплюється в колективних договорах і угодах [3]. Соціальне партнерство означає практику спільного прийняття рішень і збалансованої відповідальності, що розподіляється між партнерами. В основні партнерського підходу лежить переконання в тому, що завдяки змістовній і широкій взаємодії партнерів матимуть інноваційний і послідовний характер, що дозволяє вирішувати надзвичайно складні завдання, які стоять перед суспільством [4].

У 2020 році в Україні внаслідок пандемії COVID-19 соціальне партнерство активізувалося, що обумовлено соціально-економічними факторами. В умовах економічної кризи соціальне партнерство є найбільш сучасним і ефективним способом взаємодії держави, суспільства та бізнесу. У Миколаєві такі підприємства, як ТОВ «Миколаївський глиноземний завод», ДП НВКГ «Зоря»-«Машпроект», ТОВ «Сандора», ТОВ «СП ПАЕК» та інші, допомагають міським лікарням з обладнанням, яке вкрай необхідне в часи пандемії. Також, соціальне партнерство відбувається в аграрному секторі освіти і науки. Завдяки співпраці Миколаївського національного аграрного університету та Українським проектом бізнес-розвитку плодоовочівництва UHBDP, що фінансується Міністерством міжнародних справ Канади, співфінансується та реалізується Менонітською асоціацією економічного розвитку (MEDA). Були покращені унікальні освітні програми, впроваджені нестандартні методи роботи, відкритість до інновацій. Разом вони створили нові можливості для майбутніх аграріїв плодоовочевого сектору півдня України, змогли вплинути на сектор всієї країни через поширення корисного досвіду. Покращення за рахунок спільних заходів університету і Українського проекту бізнес-розвитку плодоовочівництва (UHBDP), щодо реалізації масштабного грантового проекту враховуючи його освітню, наукову, практичну та соціальну спрямованість, було створено Навчально-дослідно-виробничу пасіку. Метою їх співпраці було зміцнення матеріально-технічної бази університету та розвиток бджільництва у Миколаївській області [5].

В сучасному світі соціальне партнерство є одним з найважливіших чинників організації ринкової економіки та одним із суттєвих аспектів взаємодії між людьми в процесі виробництва і суспільного життя.

За останні роки соціальне партнерство в Україні почало розвиватися достатньо високими темпами, а в умовах пандемії та глобальної фінансово-економічної кризи, система партнерського регулювання соціально-економічних і трудових відносин стає не лише засобом стабілізації соціально-економічного розвитку, а й інструментом прогресивних перетворень у суспільстві. Євроінтеграційний курс України передбачає впровадження певних стандартів в соціально-економічне, державно-політичне, культурно-духовне життя, в освіту, військово, інші сфери. Перетворення цих стандартів на усталені, відтворювані соціальні практики, на особистісні переконання має велике значення для успіху цієї справи. Особливі надії при цьому покладаються на систему освіти, на застосування в ній інноваційних педагогічних технологій.

Список використаних джерел:

1. Карпова Т. С. Соціальне партнерство як основа взаємовигідного співробітництва бізнесу та держави. Електронне наукове видання з економічних наук «ModernEconomics». Економічні науки. - Миколаїв: МНАУ, 2017. – Вип. 3. – С. 69-77.

2. Публічне управління та адміністрування : словник-довідник / уклад. Руденко О.М., Шершньова О.В., Бакуменко В.Д., Філіпова Н.В., Ткаленко Н.В. За заг. ред. – Київ.: Кондор-Видавництво, 2016. – 178 с.

3. Романова Н. Ф. Соціальне партнерство : навчально-методичний посібник / Н. Ф. Романова, І. П. Мельник. – Київ : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2017. – 238 с.

4. Інститут проблем виховання національної академії педагогічних наук України : алгоритми побудови соціального партнерства. URL: <https://ipv.org.ua/2020/hayd-alhorytmu-pobudovy-sotsial-noho-partnerstva/> (дата звернення 16.03.2021).

5. Миколаївський національний аграрний університет : сайт. URL: <http://ua-news.mnau.edu.ua/2021/03/mizhnarodna-spivprasya.html> (дата звернення 16.03.2021).